

Tango – tai vyras ir moteris, tai suartėjimas ir atitolimas, tai ritmas ir jausmas.

LORETA PAŠKEVIČIENĖ

TANGO ARGENTINO

„Tango – tai vertikali horizontalaus troškimo išraiška.“

(Dramaturgas Džordžas Bernardas Šo)

Vienas didžiausių pasaulio miestų Argentinos sostinė Buenos Airės kažkada vadinosi *Ciudad de la Santísima Trinidad y Puerto de Santa María De los Buenos Aires* – Švenčiausiosios Trejybės ir Gerų Orų Šv. Marijos uosto miestas. Vėliau buvo pakrikštytas Pietų Amerikos Paryžium, taip akcentuojant, kad su emigrantais čia atkeliavo ir dalelė Vakarų Europos kultūros. Buenos Airės – tango gimtinė, nors į šio šokio krikštatėvius taip pat pretenduoja Urugvajaus sostinė Montevidėjas. Dviejų miestų, kuriuos skiria sidabriniai Rio de la Platos vandenys, ginčas primena airių ginčą su škotais dėl viskio autorystės. Tačiau sutarimo, matyt, niekada nebus, o gal jo ir nereikia...

GERŲ ORŲ MIESTAS

Buenos Aires įkūrė ispanų konkistadoras Pedras Mendosa (Pedro de Mendoza, 1487–1537). Gavus Ispanijos karaliaus Karolio IV palaiminimą, 1531 metais jo vadovaujama vienuolikos laivų flotilė ir būsimų kolonistų būrys išplaukė į Pietų Ameriką. Pailsėjęs Rio de Žaneiro uoste pasiekė Rio de la Plata, o 1536 m. vasario 2 d. Mendosa įkūrė Buenos Airių koloniją. Beje, jis – ne pirmasis tuose kraštuose pasirodęs europietis. Ispanų jūrininkas Chuanas Solis (Juan Diaz de Solis, 1470–1516) Rio de la Plata pasiekė dar 1516-aisiais, tačiau vietiniai čarua genties indėnai jį nužudė ir, greičiausiai, suvalgė, mat buvo kanibalai.

Prastai sekėsi ir Mendosai. Indėnai nužudė jo brolių Diegą, sugriovė Buenos Airių fortą. Sušlubavus sveikatai, konkistadoras 1541-aisiais išplaukė atgal į Ispaniją, bet pakeliui mirė. Ir tik po 39 metų kitas ispanų keliautojas Chuanas Garajus (Juan de Garay, 1528–1583) atkūrė koloniją.

DYKUMOS UŽKARIAVIMAS

1880 metais į Argentiną ėmė plūsti didžioji emigrantų banga, mat šios šalies prezidento Chulijo Roka (Alejo Julio Argentino Roca Paz, 1843–1914) nurodymu pradėtas „Dykumos užkariavimas“ (*Conquista del desierto*) – Patagonijos žemių įsisavinimas. Užsienio investicijos ir dide-

lė imigracija leido stipriai išplėsti eksportą ir padidinti nacionalines šalies pajamas (XX a. pr. vienam gyventojui jos buvo didesnės už Prancūzijos ar Vokietijos).

Maždaug pusė atvykėlių atsikraustė iš Italijos, trečdalis – iš Ispanijos. Imigrantams Argentinoje ėjosi šiek tiek lengviau nei Europoje, tačiau įsikūrę purviniuose Buenos Airių priemiesčiuose jie jautėsi svetimi, maišėsi su vietinėmis padugnėmis – suteneriais ir vagiškais. Neturtingųjų kvartaluose, vadinamuose *arrabal*, kūrėsi viešnamiai, čia būdavo triukšminga kiekvieną naktį. Skaidrindami vienatvę ir liūdesį italai, ispanai, kinai, urugvajiečiai, perujiečiai ir brazilai rinkdavosi draugėn, grojo savo melodijas ir šoko savo šokius. Baruose,

tavernose susitikdavę jūreiviai ir buvę kareiviai, nusigyvenę fermeriai *peones*, Pietų Amerikos ispanų ir indėnų palikūniai *gaučai*, vargšai poetai ir dailininkai, buvę katorgininkai ir pasaulio avantiūristai kūrė savą kultūrą, nuspalvintą emocijomis, svajonėmis apie geresnį gyvenimą, tėvynės ir prarastos meilės ilgesiu. Turtingieji per vakarėlius linksmindavosi šokdami polką, mazurką ir habanerą, o uostamiesčio lūšnyčių gyventojai sugalvojo savus ritmiškus judesius, kuriuose persipynė afrikiečių liaudies šokis *condombe*, Havanos priemiesčiuose gimusi habanera, Andalūzijos dainos, flamencas (kurį iš pradžių šoko vien moterys), taip pat pietų italų baladės ir dainos *canzoni* bei Argentinoje populiarūs dainuojamoji poezija *milonga* („pokalbis“), kurios vardu vėliau imti

Žodžio „tango“ kilmė aiškinama įvairiai: gal nuo Kongo šokio *lango*, gal nuo Pietų ir Vidurio Afrikos bantu tautų žodžio *tamgu*, reiškiančio šokį apskritai; o gal nuo *tango*, Konge reiškiančio „uždara vieta, ratas“ – taip vadino vietą, kur surinkdavo vergus prieš laipinant juos į laivą.

vadinti vakarėliai. Atsirado *milonguera* – pasilinksmini-mo įstaigų šokėja ir *milonguita* – moteris, dirbanti kabarete, kur prekiaujama alkoholiu ir narkotikais.

„Tango – tai liūdno mintys, kurias galima šokti“, – yra sakęs argentinietis kompozitorius Enrikė Disepola (Enrique Santos Discepolo, 1901–1951).

XX a. pradžioje didžioji uostamiesčio gyventojų dauguma buvo vyrai. Pasakojama, kad jauna moteris draugą galėdavo rinktis iš 20 pretendentų, o atstumtieji dar skaudžiau pajusdavo vienatvę. Gal todėl tango iš pradžių šoko vien vyrai? Nenuoramos mačo lyg dvikovoje

demonstruodavo vienas kitam savo viršenybę – muzikos ritmu, be peštynių ir kumščių. Vėliau šokti imtos kviesti ir moterys. Iš pradžių – lengvo elgesio merginos, apie ką byloja iki šiol išlikusi tango aprangos tradicija: siaura suknelė su prakirpimu, tinklinės kojinės, palaidinė gilia iškirpte ir aukštakulniai bateliai. Vyrų drabužiai kur kas kuklesni: laisvo kirpimo kostiumas, „sulaižyti“ plaukai, lakuoti batai ir skrybėlė, kokias nešiojo gangsteriai.

TANGO SIELA – BANDONIJA

Pirmuosiuose tango vakarėliuose muzikantai grodavo fleita, smuiku ir arfa, ją vėliau pakeitė gitara. Melodijos būdavo laisvai improvizuojamos, nes mažai kas mokėjo skaityti natas. Vėliau baruose ir restoranuose susibūrė orkestrai ir fleitą bei gitarą išstūmė pianinas. Paskui prisidėjo kontrabosas, du smuikai ir bandonija, kurios skambesys primena vargonus. Ji netrukus tapo svarbiausiu instrumentu – tango siela, suteikiančia šokiui svajingo dramatismo. Pats šokis pasidarė lėtesnis, intymesnis, įgavo melancholišką charakterį.

Nuo 1917-ųjų pradėti kurti specialūs tango dainų tekstai, pasakojantys apie prarastą meilę arba alkoholyje skandinamą skausmą. Pagrindinė dainų herojė – niekada nesenstanti moteris, kurios auka – emocionaliai ar finansiškai sužlugdytas vyras, vienišas ir dėl to įtūžęs arba palūžęs, bet niekada neprarandantis vilties.

POPIEŽIUS – PRIEŠ!

Tango ilgai buvo liaudies šokis, populiarus pasilinksminimų vakarėliuose, bordeliuose ir baruose. Aukštuomenė jį vadino vulgariu, mat vyras ir moteris šoko stipriai prisispaudę viens prie kito, o jų kojų judesiai priminė paglostymus. Ir tik kai urugvajietis smuikininkas Alfredo Gobi (Alfredo Gobbi) drauge su kreolų tango tėvu vadinamu Ancheliu Viljoldu (Angel Villoldo) 1907 metais su šiuo šokiu supažindino Paryžių (o Paryžius šokį įsimylėjo iš pirmo žvilgsnio), tango ėmė po truputį užkariauti pasaulį.

Tiesa, buvo ir nemažai priešininkų: Vokietijos imperatorius Vilhelmas II 1913 metais išleido įsakymą, draudžiantį karininkams šokti tango vilkint uniforma. Popiežius Pijus X griežtai kritikavo naują šokį. Tačiau kuomet 1914-aisiais du rumunai, brolis ir sesuo, atliko

tango Vatikane, popiežius tapo gerokai atlaidesnis.

Pirmojo pasaulinio karo pradžioje susižavėjimas šokiu nusirito per Europą. O kai 1921-aisiais kino teatruose pasirodžiusiame amerikiečių režisieriaus Rekso Ingramo (Rex Ingram) filme „Keturi Apokalipsės raiteliai“ tango atliko sekso simboliu vadintas italų aktorius Rudolfas Valentinas (Rudolfo Valentino) ir ispanė Beatris Dominges (Beatrice Domínguez), šokis ėmė plisti tarsi epidemija. Prasidėjusi Paryžiuje, ji persimetė į Londoną ir Niujorką ir net Pirmasis pasaulinis karas jos nesustabdė. Tai buvo tango aukso amžius. Atsirado žodis *tangomanija*: specialūs vakarėliai, gėrimai, cigaretės, tango stiliaus drabužiai, batai ir netgi salotos.

PAUKŠTIS GIESMININKAS

Pasaulinę tango dieną pasaulis kasmet švenčia gruodžio 11-ąją – per Karloso Gardelio gimtadienį.

Pirmąją klasikinę *canción* (isp. – „daina“) „Mi noche triste“ („Mano liūdnoji naktis“) sudainavo tango karaliumi tituluojamas Karlosas Gardelis (Carlos Gardel, tikrasis vardas Charles Romuald Gardès; 1890–1935) – legendinis dainininkas ir kompozitorius, dar vadintas Buenos Airių paukščiu giesmininku. Jis gimė 1890 m. gruodžio 11 d. Tulūzoje, Prancūzijoje. Kas tėvas – nežinoma. Motina Bertė Gardes (Berthe Gardes, 1865–1943) su trejų metų sūnumi atvyko į Argentiną ir įsikūrė Buenos Airėse, Abasto rajone, kur veikė didžiausias mieste vaisių ir daržovių turgus. Moteris gyveno

vargingai, daug laiko sūnui skirti negalėjo, todėl muzikalų vaikina auklėjo gatvė. Ten jis gavo pravardę *El Morocho del Abasto* – tamsiaodis iš Abasto.

Dvylikos sulaukęs Gardesas gavo darbo teatre „Victoria“ – stumdė dekoracijas. Italų baritonas Tita Rufas (Titta Ruffo, 1877–1953, toks pat garsus kaip E. Karuzas) atkreipė dėmesį į įdomų jaunuolio balsą – su dramatismo gaidelė, jausminga – ir ėmėsi vaikina lavinti.

1906-aisiais baigęs mokyklą Karlosas pradėjo verstis iš dainavimo. Iš pradžių koncertavo kavinėse ir restoranuose netoli namų. Po šešerių metų pasivadino Gardeliu ir kažkodėl ėmė tvirtinti kilęs iš Urugvajaus, o ne iš Prancūzijos.

1912 metais viename konkurse jis „susirėmė“ su dainininku Chosė Racanu (Jose Razzano, 1887–1960), tačiau muzikinė dvikova baigėsi draugyste, kuri tęsėsi 15

Bandonija maždaug 1880 metais atkeliavo į Argentiną kartu su jūreiviais. Šį instrumentą sugalvojo vokiečių muzikos mokytojas Heinrichas Bandas. Jis patobulino koncertinę taip, kad skambėtų it vargonai. Bandonijos paskirtis ir buvo atstoti vargonus bažnyčiose, kurios jų neturėjo.

Nuotraukoje kompozitorius Astoras Pjacula.

metų. Gardelio ir Racano dueto populiarumas žaibiškai augo: vyrukai koncertavo prabangiausiuose Buenos Airių klubuose ir teatruose, keliavo po Argentiną, Čilę, Urugvajų ir Braziliją. Karlosas susipažino su savo idealu – įžymiuoju italų tenoru Enriku Karuzo (Enrico Caruso, 1873–1921).

1915 metų gruodžio 11-ąją, per 25-ąją gimtadienį, Gardelį ištiko nelaimė – klube kažkoks pamišėlis paleido į jį kulka, kuri įstrigo plaučiuose. Vyras metams nutraukė savo karjerą, o grįžęs į sceną ėmė dainuoti tik tango. Jo kolega Racanas tokiam sprendimui nepritarė ir duetas iširo. Bet kaip tik tada Gardelio žvaigždė sužibo skaisčiausiai. Jis tapo pirmuoju pasaulyje (ir iki šiol yra pats žymiausias) tango dainininku. Ir, beje, vienintele pasaulinio lygio šou verslo žvaigžde, atstovaujančia Argentinai.

Kartu su argentiniečiu poetu ir žurnalistu Alfredu Pera (Alfredo Le Pera Sorrentino, 1900–1935) Gardelis sukūrė daug klasikinių tango dainų, tokių kaip „Mi Buenos Aires querido“, „Soledad“, „Golondrinas“, „Volver“, „El día que me quieras“. Rašė ir folklorą – milongas, meksikietiško ritmo *rančeras*, lyriškas *tonadas*; dainas prancūzų kalba, o fokstrotus – angliškai.

1925 metų pabaigoje Gardelis atvyko į Europą. Ispanijoje jį lydėjo tokia pat šlovė kaip ir Argentinoje. 1928-aisiais koncertavo Prancūzijoje. Atsiradus garsiniam kinui, buvo kviečiamas į daugelį kuriamų muzikinių filmų. Išvyko į turnė po Lotynų Ameriką, tačiau 1935 m. birželio 24 d. kartu su Alfredu žuvo aviakatastrofoje, Kolumbijos Medelino oro uosto nusileidimo take susidūrus dviem lėktuvams.

Gerbėjams staigi kultinio dainininko mirtis sukėlė šoką. Milijonai raudėjo, buvo ir tokių, kurie nusižudė. Karlosas Gardelis paliko 770 kūrinių, iš kurių 514 yra tango. Į amžino poilsio vietą Buenos Airių „La Chacarita“ kapinėse dainininkas palydėtas skambant jo tango kūriniui „Silencio“ („Tyla“). O žodžiai iš jo „Volver“ – *Veinte años no es nada* („Dvidešimt metų yra niekis“) tapo sparnuota fraze, populiaria visoje Lotynų Amerikoje.

1976 metais Argentinoje įvedus karinę diktatūrą, tango kelis dešimtmečius buvo uždraustas, net persekiojamas. Už tai, kad liko neužmirštas, reikia dėkoti kitai iškiliai asmenybei – argentiniečiui kompozitoriui Astorui Pjacolai (Ástor Pantaleón Piazzolla, 1921–1992). 1955 metais šis vyras subūrė okteta „Buenos Aires“, pats rašė tango muziką ir puikiai grojo bandonija. Nors stipriai kritikuotas, esą iškraipęs tikrąjį tango (dėl to kartais net bijodavo išeiti į gatvę), Pjacula nepasidavė – kūrė ir koncertavo. Karinės diktatūros metais jis gyveno Italijoje, bet nuolat grįždavo į Argentiną. Kompozitoriaus palikimas – apie 300 tango kūrinių ir apie 40 įrašytų plokštelių.

GERAM ŠOKĖJUI AULINUKAI NEMAIŠO

„Keistuolių teatro“ aktorius 35-erių IRMANTAS BAČELIS tango šokio mokėsi pas Vilniaus tango akademijos įkūrėją Chuaną Eduardą Gimenezą, vėliau tobulinosi pas garsiausius Argentinos meistrus, o 2003 metais įkūrė Vilniaus tango klubą (www.tangoklubas.lt). Irmantas moko šokti kitus ir pats nesėdi rankų (ir kojų) sudėjęs.

– **Irmantai, užsiminėte, kad yra vienas įdomus renginys, į kurį nuolat važiuojate.**

– Tai „Tangocamp“ – tarptautinė stovykla, rengiama ke-

turiose Europos šalyse: Švedijoje, Graikijoje, Italijoje ir Vokietijoje. Ji dar vadinama festivaliu, nes čia suvažiuoja profesionalūs tango mokytojai iš Argentinos, vyksta dėstytojų pasirodymai. Stovykloje ir poilsiaujame. Per milongas (tango „diskotekas“) gyvai groja tango muzikantai – ir klasikiniai tango orkestrai, ir šiuolaikinės elektroniniais instrumentais tango kūrinius atliekančios grupės. Tačiau visuose juose privaloma bandonija. Į savaitę trunkantį festivalį susirenka apie 300 porų iš įvairių pasaulio šalių. Mokomės, o paskui šokame iki keturių ryto.

– **Iki keturių ryto?**

– Tango – nakties šokis. Intymus...

– **Argi jis labai keičiasi, kad Jums, profesionalui, vis dar reikia mokytis?**

– Kaip ir kalbos, šokiai gali numirti arba sustingti. Tango vystosi iki šiol. Atsiradus naujos pakraipos muzikai ir elektroniniams instrumentams, atsirado *tango nuevo*. Kaip Isadora Duncan ėmė griauti klasikinio baletu kanonus, taip Astora Piaola sugriovė tango stereotipus – ir gimė *tango nuevo*, vėliau išsivystęs į elektroninį *neotango*. Klasikiniame *tango salón* abu šokėjai yra vertikaloje padėtyje, o naujajame gali svirti į piramidės arba į V raidės formą, gali „iš-eiti“ iš pusiausvyros; klasikinės figūros keičiasi, kartais tampa makabriškos. Kai į milongą atėjęs šokėjas pademonstruoja kažką naujo, įmantraus, kolegos nori tų figūrų išmokti.

– **Kokie žmonės atvažiuoja į stovyklą?**

– Labai skirtingi. Milongose tu nepristatai savo profesijos ar socialinės aplinkos – tu esi tik vyras arba moteris. Todėl šalies pirmoji ledi gali šokti su šiukšlių surinkėju. Tango šokyje nebelieka dienos rutinos pėdsakų, tu tampi tiesiog žmogumi, atėjusiu pabendrauti per muziką, per apkabinimą. Tačiau negali reikalauti pats neduodamas. Todėl tango – labai subtilūs, ramūs ir nuoširdūs mainai. Jei tokiems nesi pasirengęs, geriau nekviesk partnerio, nes šokis negims.

Aišku, aš galiu atlikti ir kelis akiplėšiškus elementus, kuriais šokiruosiu damą. Ji gali nuščiūti... Juk tango – tai vertikali horizontalaus troškimo išraiška... Įsiziūrėkite į šokėjus. Iš pirmo žvilgsnio jie atrodo gan flegmatiški, bet užtenka pažvelgti į veidus, į raumenų virpėjimą, ir pa-

matysite jausmų ekspresiją, pasitenkinimo malonumą.

Beje, milongose privalu laikytis keleto taisyklių: nedera būti per girtam, nors išgerti įprasta. Jei užgavai šalia esančią porą, gali būti gražiai išprašytas. Jei dama paprašė tavęs sušokti šoki, o tu atsisakei, po vakarėlio būsi pakviestas „pokalbio“ su vietiniais vyrukais. Dar viena tradicija: paskutinis šokis baigiantis milongai – o tai visada „Comparsita“ – šokamas tik su savo partneriu. Jei pakviesi nepažįstamo žmogaus ar draugo damą, bus įžeidimas, ir milonga gali baigtis nelabai maloniai.

– **„Tangocamp“ milongose keičiatės partneriais?**

– Žinoma. Geras šokėjas esi ne tada, kai vien su savo partnere gali šokti, o tada, kai „susikalbi“ ir su svetima, kai moki prisitaikyti prie kiekvienos naujos. Taip tampa jautresnis, profesionalesnis.

– **Nedrašu šokti su nauja partnere?**

– Be abejo, ypač su dėstytoja. Mokytojas – tai kumyras,

kuriam jauti pagarbą, baiminiesi dėl savo netobulumo. Bet neklysdamas juk neišmoksi.

– **O ar sunku su ilgamete partnere išsiskirti?**

– Argentiniečiai atsisveikindami dažnai sako: „Tebūnie tavo gyvenimas tango“. O tai reiškia – kupinas ir džiaugsmų, ir dramų, ir atradimų, ir praradimų. Kaip ir gyvenimas, tango išskiria arba sujungia. Kuo labiau esi patyręs, tuo jausmingesnis tavo šokis, tuo artimesni tampa santykiai. Todėl su partnere išsiskiri taip, lyg skirtumeisi su artimu draugu.

Kartais bijome prarasti žmogų baimindamiesi, kad kito neatsi-

ras šalia. Bet gal kaip tik reikia paleisti vienam kitą, kad nutolę suvoktume, ar eiti savais keliais, ar turim grįžti atgal.

– **Ar galima greitai išmokti šokti tango taip, kad jaus-tum malonumą?**

– Įsisavinus 20 sudedamųjų elementų jau galima salėje „vaikščioti“ tango. O jei sieki tobulumo, teks įvaldyti apie 80 šokio elementų. Ir nepamiršti, kad kiekvienas jų geometrine progresija įgyja naujų išraiškų. Visgi geram šokėjui užtenka ir tų 20-ties. Sakoma, kad pradėti šokti tango gali tuomet, kai praradai tris meiles. Gal todėl klasikinį tango šoka vyresni. O štai *tango nuevo* labai susidomėjęs jaunimas. Nes tai ne vien pasivaikščiojimas, bet ir ekspresyvos figūros.

– **Tango skirtas greičiau sau pačiam nei publikai?**

Argentinoje tango iki šiol šokamas gatvėje.

– Tango skirtas dviems – porai. Jam ir jai. Argentiniečiai nemėgsta pramoginių šokių, kadangi šie yra perdirbti publikai. Apie apkabinimą pramoginiame tango juokaujama: „Šoka taip, tarsi vienas kitam smirdėtų.“ Tikrasis tango atliekamas sutelkiant save į partnerį ir to paties laukiant iš jo.

– **Kokio reikia apavo, kad gerai šoktųsi?**

– Režisierės Salli Potter filme „Tango pamoka“ yra scena, kai ji pati ir garsus tango šokėjas Pablo Veronas važiuoja automobiliu, pliaupiant lietui išbėga į gatvę ir avėdami aulinukais sušoka greitąjį *tango milonga*. Taigi, geram tango šokėjui *kerziniai* nemaišo. O maišo minkštos gumos padas, nes neleidžia atlikti sukamųjų judesių.

– **Koks yra pats garsiausias tango konkursas?**

– Pagrindinis tango festivalis *Campeonato Mundial de Baile de Tango* vyksta Buenos Airėse. Rungiamasi dviejose kategorijose: *tango salón* ir scenos tango.

– **Kada ten dalyvausite Jūs?**

– Niekada. Tie šokėjai gyvena vien tango, šokiui skirdami po 8 valandas per dieną. O man šokis iki šiol yra hobis, nors dabar mokau šokti ir kitus.

– **Kaip atradote tango?**

– Žiūrėdamas filmą „Nuogas tango“ („Naked Tango“, 1991). Pasakiau sau: nenumirsiu, kol neišmoksiu šito šokio. Tai kino juosta apie XX a. pradžios Buenos Aires. Vėliau Eduardas Chimenesas turėjo gražių planų kurti šokio spektaklius. Jis pasikvietė Andželikos Cholinos aktorius šokėjus, ėmė juos mokyti. Taip buvo įkurta trupė „Percanta“. Viena Andželikos mokinė neturėjo partnerio ir paskambino man – pakvietė pasimokyti šokti tango. Man nuo tokio pasiūlymo net žandikaulis atvėpo...

– **Kur Vilniuje galima pasišokti tango?**

– „Prospekto pube“ penktadienio vakarais vyksta milongos. Galite ateiti tiesiog pasižiūrėti arba šokti. *Tanguero* – tai tas, kuris ateina pasiklausti muzikos, o *milonguero* – tas, kuris šoka, kuris be milongos ir šokio gyventi nebegali.

– **Kaip vyrai – be krepšinio ar futbolo?**

– Panašiai.

– **O su kuo geriamas tango? Tai yra... Kokie gėrimai populiariausi milongose?**

– Šokis – momentinė jausmų išraiška, tad ir gerti reikia tai, ko tuo metu norisi. Na, degtinė gal nelabai tiktų...

– **Vyras su vyru kaip kadaise tango jau nebešoka?**

– Tradicinė pora – vyras ir moteris. Ir beje, džiugu, kad vis daugiau vyrų šoka tango. Juk vyro vaidmuo čia labai svarbus. Jis – teptukas, o moteris – spalvos.

– **Ar pats galėtumėte nebešokti?**

– Tango vadina narkotiku. Jei susirgai, tampa priklausomas.

Iš spektaklio „Lolita“. Šoka Marina Prochorova ir Irmantas Bačelis.
(Nuotrauka iš I. Bačelio archyvo)